

Polska A?

Polska B?

Polska LGBT!

wizja lokalna
w południowo-
wschodniej Polsce

**streszczenie
raportu**

Osoby autorskie

Miko Czerwiński

Magdalena Dropek

Artur Maciejewski

Korekta

Katarzyna Niemiec

Projekt graficzny i skład

Artur Maciejewski

Kraków 2023

Iceland
Liechtenstein
Norway **Active
citizens fund**

Projekt „**Polska A, Polska B? Nie, Polska LGBT**”
jest finansowany przez Islandię, Liechtenstein
i Norwegię z Funduszy EOG w ramach Programu
Aktywni Obywatele – Fundusz Regionalny

Polska A? **Polska B?** **Polska LGBT!**

wizja lokalna
w południowo-
wschodniej Polsce

**streszczenie
raportu**

WSTĘP

Lata 2019-2023 przeddefiniowały myślenie o działaniach na rzecz równości w Polsce, wzmacniając sprawczość społeczeństwa obywatelskiego i lokalnych społeczności. Gdy administracja centralna nie była w stanie odpowiedzieć na wyzwania jakimi były z jednej strony nierówne traktowanie, dyskryminacja, przemoc słowna, ale również wzrost liczby incydentów z udziałem przemocy fizycznej, pozytywny obowiązek przeciwdziałania dyskryminacji spoczął na organizacjach i społeczności, ale także na samorządach. Te ostatnie były coraz odważniejsze w działaniach na rzecz równości i włączania mniejszości w kształtowanie polityk lokalnych. Co ważne, zmieniło się także społeczeństwo obywatelskie poza centrum - bo to lokalne społeczności przez ostatnie lata intensywnie działały, reagowały, uczyły się od siebie nawzajem i zmieniały swoje otoczenie.

Najgorzej było zdecydowanie latem 2020 roku, kiedy TVP emitowało codziennie propagandę anty-LGBT w głównych "Wiadomościach". Dostawałem na Facebooku sporo pogróżek od losowych ludzi.

homoseksualny mężczyzna, 38 lat
woj. podkarpackie

Temat polityk równościowych jest coraz częściej poruszany w lokalnych samorządach, przede wszystkim w południowej Polsce, w regionie "naznaczonym" tzw. strefami wolnymi od LGBT. Nie brakuje urzędników i urzędniczek, którzy i które zaczęły interesować się tematyką równościową i antydyskryminacyjną, co z kolei wzmocniło międzymiastowe i międzynarodowe sieciowanie w grupie osób, dla których ten temat jest ważny.

Polityki równościowe pojawiają się także w lokalnych mediach. Budzą też coraz większe zainteresowanie samej społeczności, która do tej pory na własną rękę szukała rozwiązań poprawiających sytuację mniejszości. To właśnie ta społeczność w ostatnich latach coraz głośniejsze mówi o swoich potrzebach, angażuje się, mobilizuje, organizuje, bierze sprawy w swoje ręce i zmienia swoje małe ojczyzny. Równocześnie widzimy też, że zarówno organizacje, grupy nieformalne, jak i osoby aktywistyczne są coraz bardziej zainteresowane działaniami rzeczniczymi na poziomie samorządu i poszukują dobrych praktyk i pomysłów.

Dlatego zdecydowaliśmy się przeprowadzić badanie sytuacji osób LGBTQIA w wybranych województwach Polski południowej. Sprawdziliśmy wyzwania z jakimi mierzą się osoby LGBTQIA z Małopolski, Podkarpacia, Świętokrzyskiego i Śląska oraz ich oczekiwania wobec instytucji publicznych.

Jaki wpływ na życie osób LGBTQIA miały tzw. „strefy wolne od LGBT”? Jakie działania na rzecz równości powinny podejmować nasze gminy i powiaty? Wyniki naszych badań i analiz pomogą nie tylko odpowiedzieć na te pytania, ale przede wszystkim wesprą lokalne organizacje i samorządy w odpowiadaniu na potrzeby społeczności LGBTQIA i we wdrażaniu polityk równościowych.

Wyniki badania oddajemy w Wasze ręce w ważnym momencie polityczno-społecznym w Polsce, po wyborach parlamentarnych, w trakcie których doszło do zmiany władzy, a przed wyborami samorządowymi.

Robimy to bo po wysłuchaniu historii osób z lokalnych społeczności, ich problemów i potrzeb, czas by wsłuchali się w nie także lokalni politycy. Czas na projektowanie miast uwzględniających różnorodność.

DYSKRYMINACJA. WCZORAJ. DZIŚ. JUTRO?

Dyskryminacja społeczności LGBTQIA ma się niestety w Polsce wciąż dobrze, co pokazują wszystkie nasze badania z ostatniej dekady. W 2014 zapytaliśmy społeczność LGBTQIA w kilku małopolskich miastach czy czuje się dyskryminowana, jak się im żyje w ich regionach i czego potrzebują. Wyniki badania były porażające, bo 84% ankietowanych osób odpowiedziało twierdząco na pierwsze pytanie. Czego się jeszcze mogliśmy dowiedzieć? Ponad połowa badanych doświadczyła dyskryminacji w szkole (54%), co trzeci badany wskazywał, że źródłem dyskryminacji są rodzice, zgromadzenia wyznaniowe, grupy koleżeńskie i towarzyskie. Co dziesiąta osoba wymieniła środowisko pracy (przełożeni, współpracownicy). Ponad ¼ badanych doświadczyła trzech lub więcej form dyskryminacji.

6 lat później, już w zupełnie innych okolicznościach polityczno-społecznych, bo po szczycie nagonki na społeczność LGBTQIA w Polsce i demonstracjach przeciwko zaostreniu prawa antyaborcyjnego, powtórzyliśmy badanie w Krakowie, poszerzając je o pytania łączące doświadczenie dyskryminacji z potrzebą emigracji.

Dowiedzieliśmy się wtedy, że ponad połowa ankietowanych osób, bo 63,4%, doświadczyła w Krakowie dyskryminacji. Aż 61% stanowiła przemoc werbalna, a przemoc fizycznej doświadczył co piąty gej w Krakowie. Osoby, które doświadczyły dyskryminacji oczekiwały, że instytucje publiczne będą na nią reagować. W grupie najczęściej wskazywanych znalazły się: szkoły i uniwersytety (84,6%), Policja (ponad 80%), lokalni politycy i polityczki (80,3%) oraz Urząd Miasta (77,8%). To ważne również dlatego, że ponad 84% przypadków dyskryminacji zarejestrowanych w Krakowie miało miejsce w przestrzeni publicznej.

Za wywieszenie tęczowej flagi na balkonie ktoś wysmarował nam wejście do budynku kątem i zwandalizował kilkakrotnie budynek napisami w stylu „precz”.

biseksualna kobieta, 30 lat
woj. małopolskie

W 2023 roku przeprowadziliśmy badanie ankietowe, które wypełniło ponad 1600 osób w czterech województwach. Chcieliśmy sprawdzić z jakimi problemami mierzą się osoby LGBTQIA lokalnie, ale też jakie mają potrzeby i oczekiwania wobec instytucji.

Dowiadujemy się, że ponad 62,2% społeczności LGBTQIA w Małopolsce, Świętokrzyskiem, na Podkarpaciu i Śląsku doświadczyło w ostatnich latach dyskryminacji. Najczęstszą formą doświadczanej dyskryminacji były zaczepki słowne, obrażanie i poniżanie (57,7%), agresywne gesty (25,3%), groźby (19,1%) oraz przemoc fizyczna (11,1%).

Próba zaatakowania mnie i moich przyjaciół nożem wieczorem w parku przez nieznanego mężczyznę który krzyczał „pedały”.

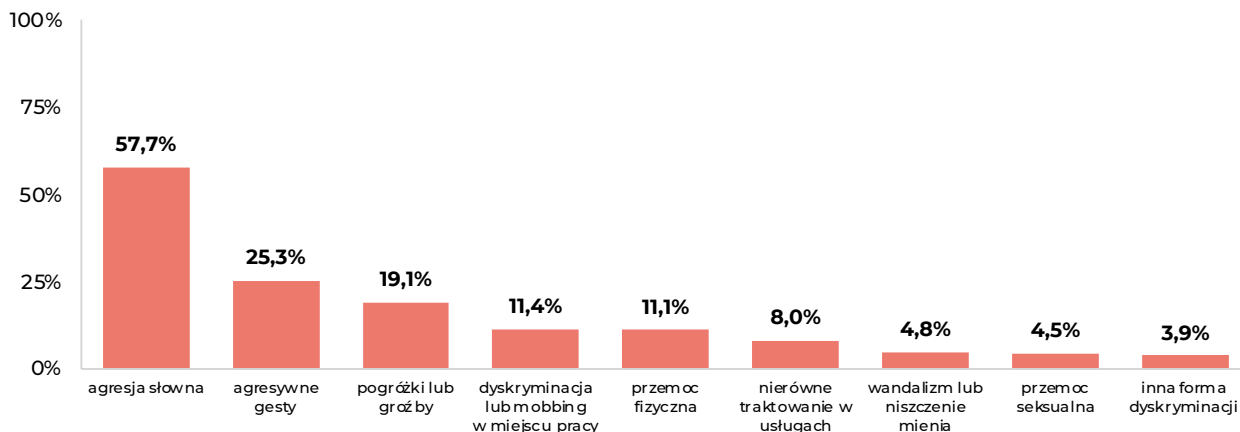
homoseksualny mężczyzna, 19 lat
woj. podkarpackie

Niestety, wyniki badania pokazują, że spada zaufanie i wiara w sprawczość instytucji, ale społeczność wciąż chce skutecznego karania za dyskryminację i wdrożenia polityk antydyskryminacyjnych i równościowych.

Grupą najbardziej dotkniętą dyskryminacją są osoby transpłciowe (prawie 85%) i o tym chcemy głośno mówić.

Najbardziej chyba boli mnie ta niemoc. Poczucie, że jestem kimś gorszym. Idę do szkoły, słyszę jaki jestem zły. Idę do pracy, słyszę jaki jestem beznadziejny. Idę ulicą, słyszę, że jestem pedofilem. Oglądam telewizor, słyszę, że niszczę polskie rodziny. Idę do kościoła, słyszę, że jestem wynaturzeniem. Spotykam się z krewnymi, słyszę jak bardzo ich skrzywdziłem. A to tylko przez jeden mały fakt, na który nie miałem wpływu i który tak naprawdę nikogo nie krzywdzi: bycie trans.

transpłciowa kobieta, 22 lata
woj. śląskie

Wykres 1. Doświadczenie dyskryminacji przez osoby LGBTQIA

UCIECZKA PRZED PRZEMOCĄ

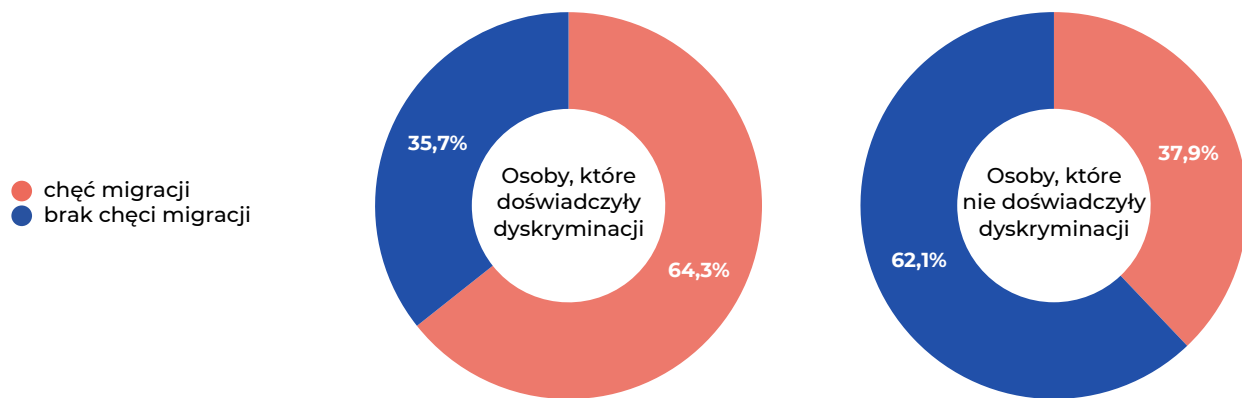
Tak jak w 2020 roku, w ramach najnowszego badania, sprawdziliśmy zależność między doświadczeniem dyskryminacji, a motywacją do wyjazdu z kraju. Okazuje się, że wśród osób LGBTQIA, które myślą o emigracji – ponad 64% doświadczyło dyskryminacji.

Dokuczali w pracy mojemu chłopakowi, współpracownicy wysyłali mu złe wiadomości że jesteśmy razem, aż się załamał i pojechał do domu do Ukrainy wiedząc, że od razu trafi do wojska. Zginął.

homoseksualny mężczyzna, 31 lat
woj. śląskie

W ostatnich latach wielokrotnie słyszeliśmy od osób LGBTQIA, że rozważają emigrację. Osoby te uzależniały ostateczną decyzję od m.in. wyniku wyborów parlamentarnych. Zwracały też uwagę na bardzo negatywny wpływ, jaki ma na ich życie nienawiść i systemowa opresja.

Z drugiej strony, spotkaliśmy również osoby LGBTQIA, które mówią głośno o tym, że chcą założyć rodzinę i spokojnie, bezpiecznie żyć w swojej lokalnej społeczności, żądając szacunku i akceptacji.

Wykres 2. Doświadczenie dyskryminacji, a chęć migracji

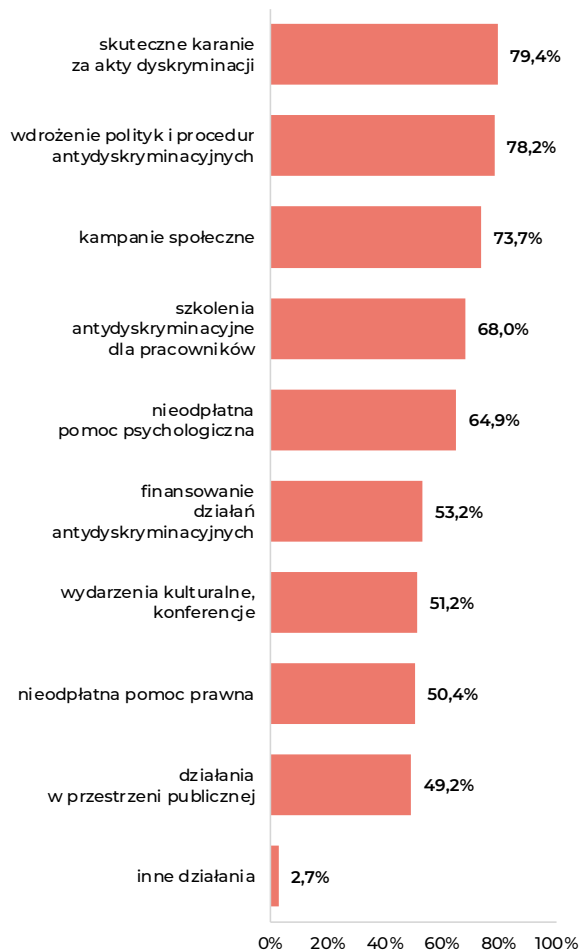
POTRZEBY I OCZEKIWANIA SPOŁECZNOŚCI LGBTQIA

Społeczność LGBTQIA w Małopolsce, Świętokrzyskiem, na Podkarpaciu i Śląsku oczekuje działań równościowych i antydyskryminacyjnych przede wszystkim od szkół i uczelni (ponad 85%), Rzecznika Praw Obywatelskich (78,5%), mediów (75%), lokalnych polityków (75 %), Policji (72,5%) i parlamentarzystów (prawie 66%). Co ciekawe, widocznie spada zaufanie do instytucji – w 2014 85% ankietowanych w Małopolsce oczekiwała reagowania na dyskryminację od Policji.

Prezydent miasta w publicznych wystąpieniach otwarcie poniża osoby LGBT. W pewien sposób inni mieszkańcy czują się legitymowani do tego, żeby pójść w jego ślady.

homoseksualny mężczyzna, 27 lat
woj. śląskie

Społeczność LGBTQIA chciałaby także skutecznego karania za akty dyskryminacji (79,4%), wdrożenia polityk i procedur antydyskryminacyjnych (78,2%), oczekuje też kampanii społecznych w tym temacie (73,7%), szkoleń antydyskryminacyjnych dla pracowników (68%) i nieodpłatnej pomocy psychologicznej (64,9%). Wysoka pozycja polityk i procedur pokazuje też rosnącą świadomość, ale i poczucie, że lokalnie odzyskujemy sprawczość.

Wykres 3. Działania oczekiwane przez osoby LGBTQIA od instytucji

DLACZEGO NIE MA TĘCZOWYCH MIAST?

Wiele miast z całego świata dąży do tego, by stać się miejscami przyjaznymi dla swoich mieszkańców i turystów. Jak to robią? Przeciwdziałają dyskryminacji lokalnie i wprowadzają adekwatne polityki równościowe. Te z miast, które wyjątkowo wyróżniają się poprzez otwartość na rzecz osób LGBTQIA, zrzeszają się pod nazwą Rainbow Cities Network. Nie znajdziemy w niej jednak żadnego miasta z Polski.

Taki stan rzeczy nie dziwi jednak, gdy spojrzysz się na analizę aktualnie istniejących polityk publicznych i działań równościowych na poziomie lokalnym. Zapytaliśmy ponad 700 samorządów o ich doświadczenia w zapewnianiu równości i przeciwdziałaniu dyskryminacji w życiu lokalnej wspólnoty. Z jednej strony wyniki nie napawają optymizmem, ale jest też promyki nadziei. Zła wiadomość? Nadal duża część jednostek samorządu terytorialnego nie podejmuje działań równościowych na większą skalę.

Jednocześnie dzięki zobowiązaniom ustawowym czy wymaganiom projektowym samorządy zaczynają myśleć o powołnym włączaniu w myślenie o politykach lokalnych i działania niektórych przesłanek dyskryminacji takich, jak niepełnosprawność czy płeć.

Często w odpowiedzi na nasze pytanie o powołanie stanowiska dedykowanego równemu traktowaniu, samorządy chwaliły się ustawowo wymaganym stanowiskiem koordynatora dostępności. To jednak osoba odpowiedzialna za zapewnienie dostępności usług, w tym dostępności cyfrowej i architektonicznej, osobom ze szczególnymi potrzebami, niewiele ma jednak wspólnego z naszym pytaniem. Nie zmienia to faktu, że w coraz większej liczbie miast, w tym nie tylko w miastach wojewódzkich, pojawiają się pełnomocnicy i pełnomocniczki ds. równego traktowania.

“Osoby w urzędzie nie będą w stanie pracować nad równym traktowaniem gdy same nie czują się bezpiecznie w swoim miejscu pracy ze względu na dyskryminację” powiedziała nam w wywiadzie jedna z pełnomocniczek ds. równego traktowania. Jej zdaniem, najpierw osoby na tych stanowiskach muszą zmierzyć się z wewnętrznymi wyzwaniami i politykami. Warto zauważyć, że duża część jednostek lokalnych skupia swoje aktualne działania właśnie na umocnieniu procedur antymobbingowych czy wprowadzeniu kodeksów etycznych.

Miasta powinny jednak działać – proaktywnie i w zgodzie z uchwalonymi politykami - żebyśmy mogli doczekać się polskich akcentów na liście miast przyjaznych osobom LGBTQIA.

TROCHE CIEPŁA Z PÓŁNOCY

W ramach przeprowadzonego badania jako zespół Fundacji mieliśmy także okazję poznać islandzkie i norweskie dobre praktyki z zakresu zarządzania miastem z uwzględnieniem perspektywy interseksyjnej.

Szybko stało się jasne, że dla tych dwóch krajów mroźnej północy dbanie o lokalną społeczność to także włączenie i zadbanie o potrzeby grup marginalizowanych. Islandzka i norweska otwartość jest oparta na uwzględnieniu dyskryminacyjnych przesłanek, samym zapobieganiu dyskryminacji, jak i na włączaniu osób LGBTQIA w życie wspólnoty.

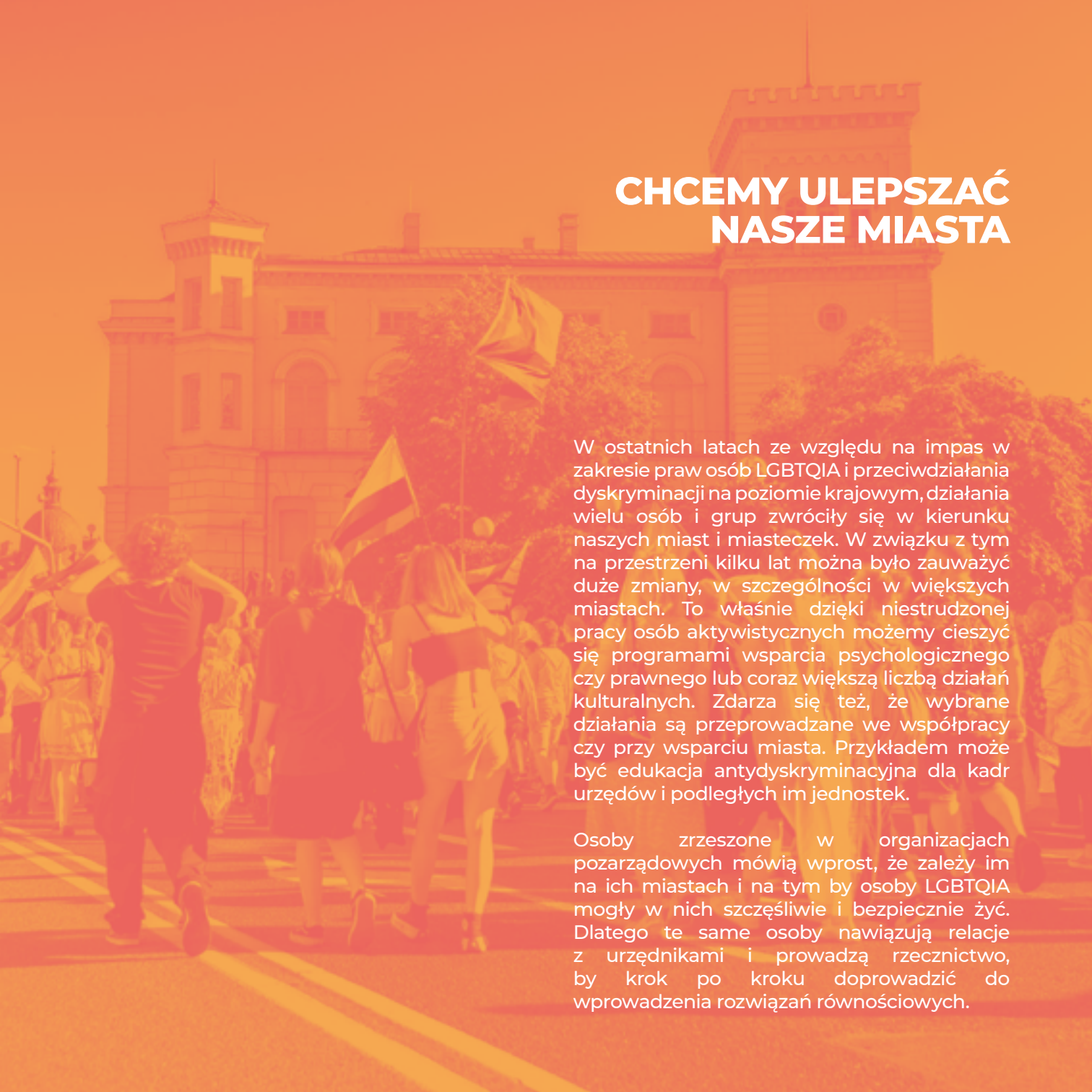
Tego typu działania podejmuje między innymi miasto Reykjavik. Jako, że kultura zażywania ciepłych kąpeli jest dla Islandczyków kluczowa, miasto ma szeroko rozwiniętą sieć publicznych basenów. Przebieralnie i toalety podzielone ze względu na binarne pojęcie płci nie uwzględniały jednak faktycznej różnorodności społeczności Islandii

Dlatego Urząd Miasta podjął decyzję gwarantującą równość w dostępie do tej ważnej części życia społecznego. Na publicznych basenach powstały dodatkowe szatnie neutralne płciowo, a personel został przeszkolony z zakresu różnorodności oraz reagowania na dyskryminujące zachowania. Dzięki temu wszyscy mieszkańcy i osoby odwiedzające mogą korzystać z kąpeli, a osoby queerowe z radością organizują wydarzenia integracyjne na tych basenach.

Innym dobrym przykładem polityk podejmowanych przez miasta są Plany Działań na rzecz osób LGBTQIA obecne w wielu miastach Norwegii. Plany te zostały wypracowane przy współpracy ze społecznością i odpowiadają na jej kluczowe potrzeby zapewniając także wsparcie instytucjonalne, merytoryczne, a także finansowe dla grup i organizacji pozarządowych działających na rzecz równości.

Proponowane działania pokrywają szereg różnych aspektów życia społecznego, od zdrowia, przez edukację czy kulturę, po wsparcie aktywności społecznej czy przeciwdziałanie bezdomności. W planach zagwarantowana jest minimalna wartość wsparcia finansowego miasta w danym zakresie, przy jednoczesnym zapewnieniu o elastyczności budżetu i zakładanych działań, tak by jak najlepiej odpowiadały na aktualne potrzeby. Jednocześnie społeczność LGBTQIA powoływana jest do różnego rodzaju rad konsultacyjnych, które mają wpływ nie tylko na polityki miejskie, ale i ewaluacje dotychczasowych działań.

Wprowadzenie dobrych praktyk z Islandii i Norwegii nie jest jednak poza naszym zasięgiem. Także i u nas podobne działania są podejmowane, choć w nieporównywalnie mniejszej skali. Może wkrótce także polskie samorządy otoczą ciepłą osobą queerową?

The background image shows a group of people from behind, walking in a parade on a city street. They are holding various flags, including the Polish national flag. In the background, there is a large, historic building with multiple towers and arched windows. The entire image has a strong orange-red color overlay.

CHCEMY ULEPSZAĆ NASZE MIASTA

W ostatnich latach ze względu na impas w zakresie praw osób LGBTQIA i przeciwdziałania dyskryminacji na poziomie krajowym, działania wielu osób i grup zwróciły się w kierunku naszych miast i miasteczek. W związku z tym na przestrzeni kilku lat można było zauważyć duże zmiany, w szczególności w większych miastach. To właśnie dzięki nieustrudzonej pracy osób aktywistycznych możemy cieszyć się programami wsparcia psychologicznego czy prawnego lub coraz większą liczbą działań kulturalnych. Zdarza się też, że wybrane działania są przeprowadzane we współpracy czy przy wsparciu miasta. Przykładem może być edukacja antydyskryminacyjna dla kadr urzędów i podległych im jednostek.

Osoby zrzeszone w organizacjach pozarządowych mówią wprost, że zależy im na ich miastach i na tym by osoby LGBTQIA mogły w nich szczęśliwie i bezpiecznie żyć. Dlatego te same osoby nawiązują relacje z urzędnikami i prowadzą rzecznictwo, by krok po kroku doprowadzić do wprowadzenia rozwiązań równościowych.

W ten sposób, w dużej liczbie miast oprócz dotychczasowych Rad Pożytku Publicznego zaczęły pojawiać się także Rady ds. Równego Traktowania, które jako ciało konsultacyjne wspierają miasto w budowaniu polityk lokalnych z uwzględnieniem perspektywy grup marginalizowanych.

Jednak często również Rady ds. Równego Traktowania traktowane są czysto wizerunkowo. "Mamy dość działań pozorowanych" - mówi nam jeden z aktywistów, po tym jak oprócz działań stricte komunikacyjnych, osoby LGBTQIA nie były traktowane jako partner do rozmowy na temat działań prowadzonych przez miasto. Społeczność rozumie już, że powinna być traktowana z szacunkiem i ma prawo do wyrażenia swoich potrzeb w stosunku do miasta.

Dodatkowo olbrzymim wyzwaniem dla mniejszych organizacji pozarządowych jest utrzymanie działań pomocowych. "Musimy sami szukać i zastanawiać się gdzie możemy uzyskać środki" - mówi nam inny aktywista opowiadając o próbie odnalezienia się w konkursach miejskich przy braku konkursów dedykowanym działaniom równościowym. "Często musimy rezygnować z konkursów, by dać szansę innym organizacjom" - mówi osoba aktywistyczna z innego miasta, zwracając uwagę na małą pulę środków i solidarność sektora. Dobrym przykładem jest obecnie m.in. Kraków, który jako miasto udostępnia dedykowaną stronę z opisem wszystkich działań równościowych oraz małe granty dedykowane na ten cel.

Wszystkie osoby aktywistyczne z którymi rozmawialiśmy podkreślały jednak dwie rzeczy -- w pracy na rzecz równości lokalnie trzeba dbać o relacje z osobami we władzach jednostki oraz trzeba być wytrwałym, bo jest to praca na lata.

JAK MÓWIĆ O RÓWNOŚCI

Myśląc o rozmowie i komunikacji wokół równości lokalnie ważnym jest, by odpowiedzieć sobie na kilka pytań. Co chcemy zakomunikować o naszych potrzebach i dlaczego? Dlaczego ta zmiana jest ważna dla nas i dla innych? Czy jestem gotowa, gotowy na słuchanie drugiej strony - w tym przypadku urzędniczej, instytucjonalnej? Warto poszukać przykładów rozwiązań, dobrych praktyk, np. z partycypacji społecznej lokalnie, z innych miast, miasteczek, regionu, także za granicą - gdyż dzięki temu będzie łatwiej wdrożyć to, co już się sprawdziło przy okazji nawiązując relacje z innymi organizacjami, w tym międzynarodowo.

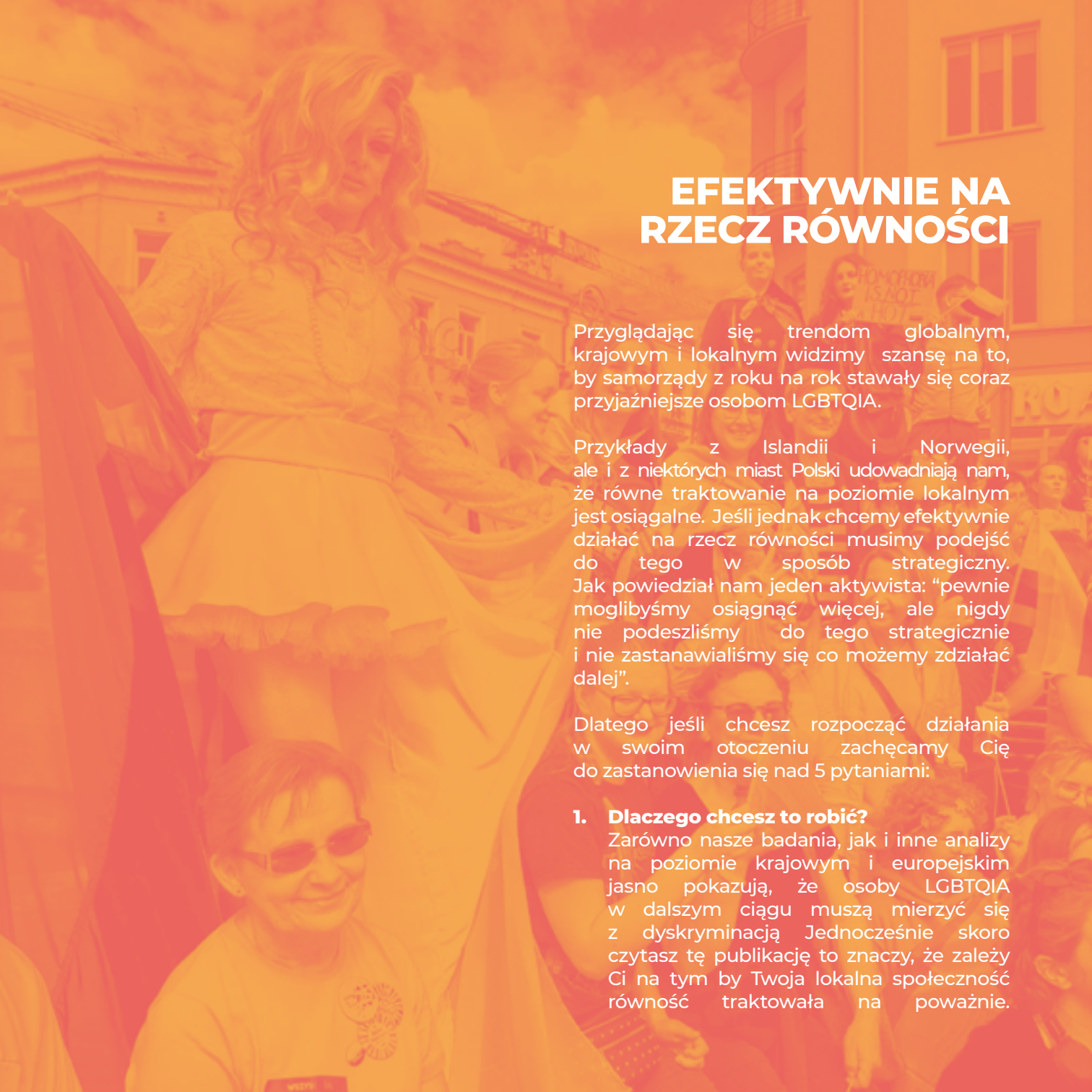
Równość się opłaca. Społeczności, które są zauważane i włączone, będą nie tylko wzbogacały lokalne wspólnoty swoją różnorodnością, ale będą też minimalizowały wyzwania. Warto też pamiętać, że równość oznacza, że samorządy i instytucje muszą być także przygotowane na to, że na horyzoncie pojawią się grupy, które są nieprzychylnie, rozsiewają hejt i próbują antagonizować.

Kolejnym ważnym pytaniem jest do kogo chcemy o równości mówić i dlaczego? Czy do decydentów, urzędników, urzędniczek, opinii publicznej, czy społeczności, którą chcemy zaangażować? Ważnym jest, by nazwać grupy, którymi się otaczamy, podzielić je też ze względu na komunikowane potrzeby i oczekiwania.

- ▶ osoby i organizacje, inicjatywy z sektora LGBTQIA, które chcą działać na rzecz rozwiązań równościowych lokalnie,
- ▶ urzędnicy i urzędniczki Jednostek Samorządu Terytorialnego oraz pracownicy i pracowniczki instytucji, którzy i które odpowiadają lub mogą odpowiadać za polityki równościowe na poziomie lokalnym,
- ▶ twórcy polityk samorządowych, ze szczególnym uwzględnieniem tematyki równości, co pozwoli poszerzyć i uporządkować ich wiedzę oraz uczulić na kwestie równości i antydyskryminacji,
- ▶ szeroko rozumiane społeczeństwo obywatelskie,
- ▶ lokalne media, jako istotny, wpływający na opinię publiczną element komunikacyjnej układanki.

Co jeszcze możesz zrobić? Zachęcaj osoby zaangażowane w tematykę równościową lokalnie do zapoznania się z wynikami badań, dotyczących sytuacji społeczności LGBTQIA, statystykami, korzystaj z gotowych rozwiązań z innych miast i regionów oraz dziel się lokalnymi historiami - wokół nas jest mnóstwo odważnych i inspirujących bohaterów i bohaterek tęczy codziennosci. Pomyśl o pozytywnych przykładach, które mogą być wzmocnieniem dla innych osób. A może to dwie lesbijki sąsiadki, które tworzą piękną rodzinę, ujawniony gej-nastolatek, młoda osoba transpłciowa, którą lokalna społeczność otoczyła opieką, albo biseksualna aktywistka, organizująca lokalne społeczności? To wszystko prawdziwe historie, z którymi zetknęłyśmy się w ostatnich latach.

Szczególną rolę w dyskursie równościowym pełnią lokalne media: informują, ale i edukują, zmieniają język, są narzędziem nacisku na lokalne władze, polityków, polityczki, kształtują opinię publiczną. Nie zapomnij o nich, to także dzięki nim możemy rzetelnie rozmawiać o równości i komunikować o niej lokalnym społecznościom.

EFEKTYWNIENARZECZ RÓWNOŚCI

Przyglądając się trendom globalnym, krajowym i lokalnym widzimy szansę na to, by samorządy z roku na rok stawiały się coraz przyjaźniejsze osobom LGBTQIA.

Przykłady z Islandii i Norwegii, ale i z niektórych miast Polski udowadniają nam, że równe traktowanie na poziomie lokalnym jest osiągalne. Jeśli jednak chcemy efektywnie działać na rzecz równości musimy podejść do tego w sposób strategiczny. Jak powiedział nam jeden aktywista: “pewnie moglibyśmy osiągnąć więcej, ale nigdy nie podeszliśmy do tego strategicznie i nie zastanawialiśmy się co możemy zdziałać dalej”.

Dlatego jeśli chcesz rozpocząć działania w swoim otoczeniu zachęcamy Cię do zastanowienia się nad 5 pytaniami:

1. **Dlaczego chcesz to robić?**

Zarówno nasze badania, jak i inne analizy na poziomie krajowym i europejskim jasno pokazują, że osoby LGBTQIA w dalszym ciągu muszą mierzyć się z dyskryminacją. Jednocześnie skoro czytasz tę publikację to znaczy, że zależy Ci na tym by Twoja lokalna społeczność równość traktowała na poważnie.

Jak już wiesz, osoby LGBTQIA chcą też konkretnych działań równościowych. Dlatego zastanów się, co jest najbardziej potrzebne w Twoim lokalnym kontekście i przejdź dalej.

2. Jaki jest Twój cel?

Z naszych badań wynika, że osoby LGBTQIA chcą skutecznego przeciwdziałania przemocy oraz wdrożenia lokalnych polityk równościowych czy kampanii społecznych. Może jednak na dobry początek w Twoim mieście lub wsi potrzeba czegoś innego? Pomyśl o tym, co będzie realistycznym, ale też adekwatnym lokalnie celem Twoich działań.

3. Jak chcesz to zrobić?

Aktywizm lokalny to szereg różnych narzędzi. Czasami możesz chcieć pójść na spotkanie ze swoim radnym, a czasem potrzebujesz zorganizować protest pod kuratorium. Niektóre działania będziesz chcieć nagłośnić w mediach, a niektóre pisma wyślesz e-mailem pisząc je w zaciszu własnego domu. Pomyśl, które dostępne dla Ciebie narzędzia, przysłużą się Twojej sprawie.

4. Kim są Twoi sojusznicy?

Osób, które chcą zmienić swoje otoczenie jest więcej niż myślisz. Może masz już takie osoby dookoła siebie, a może niedaleko od Twojego miasta działa jakaś organizacja pozarządowa, która chętnie Ci pomoże. Może masz osoby sojusznicze w urzędzie miasta lub będą to znane lokalnie osoby. Zbierz swój zespół bo razem raźniej idzie się po równość.

5. Do kogo kierujesz swoje działania?

W zależności od sprawy będziesz musiał zwrócić się do innych osób decyzyjnych: np. by otrzymać lokal komunalny na swoje działania zwrócisz się do swojego urzędu miasta lub gminy, a żeby zapewnić inkluzywną opiekę zdrowotną w szpitalu będziesz rozmawiać z władzami powiatu lub województwa. Spójrz na swój cel i sprawdź w kompetencjach jakiej jednostki on leży.

Już kończysz odpowiadać na te pytania? To gratulacje! Właśnie udało Ci się stworzyć zarys strategii rzeczniczej, którą możesz rozbudować ze znajomymi, a później na podstawie niej działać. Jeśli potrzebujesz też jakiegoś wsparcia to nie bój się do nas napisać. Chętnie pomożemy!

REKOMENDACJE

DO WŁADZ JEDNOSTEK SAMORZĄDU TERYTORIALNEGO

- ▶ Zapewnić szkolenia antydyskryminacyjne jako część wdrożenia dla wszystkich pracowników samorządu,
- ▶ Przeprowadzać diagnozy ze szczególnym uwzględnieniem perspektywy grup marginalizowanych,
- ▶ Włączyć tematykę poszanowania różnorodności i przeciwdziałania dyskryminacji do Kodeksu Etycznego urzędników,
- ▶ Powołać osobę odpowiedzialną za politykę równościową miasta na pozycji z międzywydziałową sferą oddziaływania,
- ▶ Powołać ciało dialogu obywatelskiego z zakresu przeciwdziałania dyskryminacji i równego traktowania z realnym wpływem na polityki jednostki,
- ▶ Zapewnić dedykowany budżet na działania równościowe, w tym budżet na konkursy dedykowane organizacjom pozarządowym,
- ▶ Facylitować rozwój społeczeństwa obywatelskiego skupionego wokół tematów równości i pomagać mu we włączeniu się w działania jednostki
- ▶ Przekrojowo uwzględniać potrzeby grup marginalizowanych w podejmowaniu działań

Fundacja Równość.org.pl powstała w 2013 roku w Krakowie, za nami nasze 10. urodziny.

Wspieramy i wzmacniamy lokalne społeczności LGBTQIA w całej Polsce, poprzez dzielenie się wiedzą, sieciowanie, pomoc grupom i osobom liderским lokalnie, zachęcając też do rzecznictwa i współpracy.

Chcesz się zaangażować na rzecz równości i nie wiesz jak zacząć? Masz wpływ na polityki równościowe i chcesz wzmocnić swoją wiedzę? Chcesz bardziej zaangażować się w samorząd? Interesujesz się tęczowym aktywizmem?

Napisz do nas na **info@rownosc.org.pl!**

Odwiedź też **milk.org.pl**, portal aktywistyczno-społeczny, na którym znajdziesz ciekawe artykuły, wywiady, ale także proste poradniki, dotyczące aktywizmu LGBTQIA.

WESPRZYJ NASZE DZIAŁANIA!

Twoje wsparcie finansowe może sprawić, że dostrzemy do jeszcze więcej osób i sprawimy, że ich życie będzie bardziej równe.

Wpłać datkę lub ustaw stałe zlecenie.
Pomóż nam przetrzeć szlaki dla równości!

Adres: *Fundacja Równość.org.pl
ul. Kordiana 56/59, 30-653 Kraków*
Tytuł: *Darowizna na cele statutowe*
Rachunek: *64 2130 0004 2001 0998 5254 0001*
Bank: *Volkswagen Bank GmbH Sp. z o.o.
Oddział w Polsce*

Możesz też przekazać darowiznę przez stronę:
rownosc.org.pl/wspierajrownosc/

Projekt realizuje:

Projekt „**Polska A, Polska B? Nie, Polska LGBT**”
jest finansowany przez Islandię, Liechtenstein
i Norwegię z Funduszy EOG w ramach Programu
Aktywni Obywatele – Fundusz Regionalny